

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Tre korte til udenrigsministeren. For det første undrer det mig, at udenrigsministeren med så stor sikkerhed i stemmen afviser konsekvenser i retning af oprustning i Kina. Jeg vil godt sige, hvad regeringen faktisk sagde i sin redegørelse, og jeg citerer fra side 26:

»Det er ikke forventningen, at et missilforsvar vil bidrage til et globalt våbenkapløb og en global oprustning. Det kan ikke afvises, at stater, der er i færd med at udvikle langtrækkende missiler, vil søge at intensivere disse bestræbelser som følge af missilforsvaret.«

Kl. 18.50

Det er vel det, man kalder oprustning. Det at intensivere bestræbelser med våben er det ikke det samme som oprustning? Er det så ikke lidt underligt, at debatten, som har sandsynliggjort kinavinklen, pludselig bringer regeringen tilbage i en position, hvor man afviser endnu skarperer?

Det andet spørgsmål: Udenrigsministeren sagde, at det spiller en meget stor rolle for os, hvad Grønland siger. Jeg vil gerne spørge: Hvis Grønland ender med at følge sit befolkningsflertal og stemme nej, vil Danmark så respektere den grønlandske beslutning?

Og kort til sidst: Thule afvises som et potentielt mål i tilfælde af radar. Det undrer mig, hvis vi ser på kendte konflikter. Kendte konflikter er jo kendetegnet ved, at man først sætter øjnene og radarsystemet ud af kraft. Kig på krigen i Irak. Hvorfor skulle man ikke gøre det samme i tilfældet med Thule? Jeg siger ikke, det bliver angrebet af missiler med atomvåben; jeg siger, der vil være en åbenbar interesse i at sætte det ud af kraft.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal kvittere for hr. Kuupik Kleists venlige og positive ord. Jeg er glad for den fremdrift, der har været i forhandlingerne. Jeg synes også, at det møde, jeg havde med det grønlandske landsstyre i Nuuk, var meget, meget frugtbar, og jeg håber, vi når til et fornuftigt og fælles resultat.

Der vil jeg godt svare hr. Villy Søvnal, at vi lægger meget vægt på, hvad Grønland siger, det skal Grønland vide. Men jeg synes, at her skal vi lade Grønland selv komme til sit svar ud fra, hvad Grønland mener er rigtigst i forhold til Thule, i forhold til den fornyelse af forsvarsaftalen, som hr. Lars-Emil Johansen jo også gjorde

opmærksom på. Man har på den ene side noget, man måske ikke er så glad for, på den anden side har man noget, man er glad for, nemlig at få fornyet forsvarsaftalen, og det økonomiske samarbejde tror jeg også man vil være glad for. Så håber jeg også, vi bliver enige om en principerklæring, det er jeg ret sikker på vi bliver. Jeg kan ikke forestille mig, vi ikke kan blive det.

Der må Grønland selv træffe sin beslutning, og så må vi træffe vores bagefter. Men jeg vil sige til Grønland, at det vil indgå med meget stor vægt i vores overvejelser, når vi derefter skal gøre vores regnebræt op. I dag synes jeg ikke, at vi skal fortælle andet, end at vi lægger meget vægt på Grønland, men Grønland må selv træffe sin afgørelse ud fra alle de ting, som hr. Lars-Emil Johansen netop opregnede, som spillede en rolle på plus- og minussiden, og det må være Grønland selv, der kommer til beslutningen til sidst.

Med hensyn til principerklæringen vil jeg sige, at der har vi grundlovens bestemmelser, og dem er vi enige om skal overholdes. Vi kan ikke have to statsoverhoveder, og vi kan heller ikke have to § 19'er. En § 19, der siger, at det er dronningen, der styrer udenrigspolitikken, men NB: Det er hr. Hans Enoksen, der styrer den i Grønland. Det er vi også enige om. Det kan heller ikke være i overensstemmelse med grundloven.

Det vil sige, at så er vi kommet så langt. Så er der tale om ligeværdighed, medbestemmelse, medindflydelse, medunderskrift inden for særlige grønlandske områder. Det er jo alt sammen ting, vi kan gøre på folkerettens og på statsrettens grund, men vi kan ikke krydse folkerettens og statsrettens grænser.

Der synes jeg også, der er en ting, vi skal undgå, sagt til hr. Lars-Emil Johansen. Vi skal ikke i det her kortvarige arbejde, som trods alt først startede efter den 9. april, hvor kravet eller ønsket kom, springe over det arbejde, som Grønland jo også har sat i gang med Selvstyrekommisionen, og pludselig lave konklusionen for Selvstyrekommisionen. Det vil vi jo gøre, hvis vi går langt ud over status quo. Ej heller skal vi springe over det arbejde, som statsministeren har sat i gang som følge af åbningstalen med inddragelse og overdragelse af områder inden for udenrigspolitik til Grønland og Færøerne. Det skal vi heller ikke springe over.

Vi kan altså ikke – i et arbejde, som skal være kortfattet og med en principerklæring – pludselig slette Selvstyrekommisionens arbejde med hele området og statsministerens udvalg. Der